

Sygn. akt IV Ka 571/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Legnicy – IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Lech Mużyło (spr.)
Sędziowie:	SSO Marek Poddębniak SSO Andrzej Grochmal
Protokolant:	Katarzyna Szadurska

przy udziale Prokuratora Prok. Okręgowej Ryszardy Beni

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2015 r.

sprawy L. B.

oskarżonego o przestępstwo z art. 62 ust. 2 Ustawa z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie

z dnia 20 lipca 2015 r. sygn. akt II K 625/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 20 złotych kosztów procesu za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 660 złotych opłaty za II instancję.

Sygn. akt IV Ka 571/15

UZASADNIENIE

Oskarżony L. B. stanął pod zarzutem tego, że:

I. w dniu 8 stycznia 2015 r. w L., wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 69,65 grama

**to jest o przestępstwo z art. 62 § 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.
o przeciwdziałaniu narkomanii**

II. w dniu 5 grudnia 2014 r. w L., groził D. W. zniszczeniem samochodu, zarówno słownie jak i zachowaniem polegającym na przebicium opony jego samochodu, a także groził w/w pokrzywdzonemu uszkodzeniem jego ciała, poprzez zamachnięcie się nożem w kierunku pokrzywdzonego, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę ich spełnienia, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 września 2011 r. sygn. II Akta 245/11, za czyn z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., na karę 8 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 19 czerwca 2005 r. do 18 grudnia 2008 r. i od 05 grudnia 2011 r. do 20 marca 2013 r.

to jest o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Lubinie wyrokiem z dnia 20 lipca 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K 625/15:

I. oskarżonego L. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. I części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego L. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. II części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył oskarżonemu L. B. wyżej orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 343 § 2 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie wyżej orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu L. B. na okres próby 6 lat;

V. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego L. B. karę grzywny w wysokości 130 (sto trzydzieści) stawek dziennych, ustalając wysokość 1 stawki dziennej na kwotę 20 złotych,

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu L. B. okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 8 stycznia 2015 r. do dnia 13 marca 2015 r., przyjmując, iż 1 dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny 2 dziennym stawkom grzywny;

VII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w tym opłaty w sprawie.

Powyższy wyrok zaskarżyła apelacją obrońca oskarżonego, zarzucając rażąco niewspółmierność orzeczonych kar jednostkowych: za czyn z art. 62 § ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności oraz orzeczonej kary łącznej w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby lat 6, które to kary nie uwzględniają rzeczywistej wagi i charakteru czynów, co spowodowało, że w odczuciu oskarżonego są one zbyt surowe, a przez to niesprawiedliwe, wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie:

- punktu I części dyspozytywnej wyroku poprzez obniżenie wymiaru kary za przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii do kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- punktu II części dyspozytywnej wyroku poprzez obniżenie wymiaru kary za przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. do kary 9 miesięcy pozbawienia wolności,

- punktu III części dyspozytywnej wyroku poprzez orzeczenie kary łącznej

w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności,

- punktu IV części dyspozytywnej wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby lat 4.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych, a w dalszej konsekwencji kary łącznej skarżąca nie przedstawia żadnej argumentacji, która mogłaby prowadzić do wniosku, że zostały naruszone zasady sądowego wymiaru kary określone w treści art. 53 k.k.

Powoływanie się na okoliczność, że ilość blisko 70 gram amfetaminy za której posiadanie odpowiada oskarżony (czyn I) nie stanowi cyt.: „aż tak znacznej ilości” albo, że przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. (czyn II) było wynikiem chęci jedynie cyt.: „odegrania” się pokrzywdzonego na oskarżonym – stanowią w istocie polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu, które są prawidłowe, a skarżąca ustaleń tych przecież nie kwestionuje.

Trudno więc w takiej sytuacji, prowadząc kontrolę odwoławczą zaskarżonego wyroku, ustalić w czym apelująca upatruje przesłanki do postawionego na wstępie zarzutu.

Należy zatem przypomnieć, że za rażąco surową karę można uznać tylko taką, która przy uwzględnieniu zasad jej wymiaru została ukształtowana w sposób jednoznacznie odbierany jako niesprawiedliwa.

W niniejszej sprawie trzeba pamiętać, że przypisany oskarżonemu czyn z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożony jest karą do 10 lat pozbawienia wolności, a wymierzona oskarżonemu za ten czyn kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oscyluje raczej w dolnych granicach ustawowego zagrożenia - nie może więc z tego chociażby powodu uchodzić za rażąco surową.

Podobnie rzecz wygląda gdy chodzi o wymiar kary za występki z art. 190 § 1 k.k. Przy czym w tym przypadku oskarżony działał w warunkach art. 64 § 1 k.k., a strona przedmiotowa tego czynu miała dość drastyczną wymowę (groźba użycia noża), co nie może być obojętne w świetle zasad określonych w przepisie art. 53 k.k.

Patrząc więc na orzeczone wobec oskarżonego kary już tylko z tej perspektywy trudno przyjąć, że rażą one nadmierną surowością.

Nie można przy tym zapominać, że przypisanych czynów oskarżony dopuścił się po upływie niespełna dwóch lat od zakończenia odbywania kary 6 lat pozbawienia wolności orzeczonej wobec niego za przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu (art. 156 § 1 k.k.).

Wszystko to więc są okoliczności, które przy uwzględnieniu faktu, że zaskarżony wyrok wydano w trybie konsensualnym (art. 335 § 1 k.p.k.) prowadzą do wniosku, iż zarówno wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe, jak też kara łączna i wymiar okresu próby na który karę tę zawieszono (6 lat) nie mogą uchodzić za rażąco niewspółmiernie surowe.

Oczywiście ocena odnośnie rażącej niewspółmierności kary zawsze dotknięta jest pewną dozą subiektywizmu, która niejako dopuszcza różnicę zapatrywań w tym zakresie.

Trzeba jednak pamiętać, że na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualnie różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną można byłoby nazwać – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz akceptować (por. wyrok SN z dnia 2 lutego 1995 r. II KKN 198/94, OSNPG 1995 r., z. 6, poz. 18).

Taka sytuacja w odniesieniu do oskarżonego L. B. nie zachodzi – dlatego zaskarżony wyrok jako trafny należało utrzymać w mocy.

O kosztach za postępowanie odwoławcze orzeczono w oparciu o treść art. 636 § 1 k.p.k.